

tilldrager sig, man *vet* hädanefter, för att aldrig förgäta det, att jorden icke är annat än en himmelskropp, att vi bebo denna himmelskropp, lika visst som om vi skulle bebo Venus eller Jupiter, och att vi äro passagerare på ett himmelsfartyg, som färdas i själfva himmelen.

Stjärnorna fylla ständigt rymden omkring oss, så dag som natt. Men för att se dem, åtminstone med blotta ögat, fordras ovilkorligen skugga, alldenstund luften upplyses af solljuset. Det är således endast under natten, som vi se stjärnorna. Då synas de uppstiga vid den östra synranden, uppnå en viss höjd på himmelen och gå ned vid den västra horisonten. Den stora och majestätiska anblicken af det stjärnbeströdda himlahvalfvet har tillåtit människan att skapa astronomen, att höja sig öfver de skenbara företeelserna och upptäcka världsalltets styrande lagar.

Utan natten skulle vi aldrig ha lärt känna allt detta. I rymdens hemlighetsfulla djup lysa tusentals strålande punkter af olika storlekar. Deras skenbara förbindelser till stjärnbilder eller konstellationer, deras återkomst vid samma tider på året, deras oföränderlighet under århundraden och den majestätiska nattliga förflyttningen af himlahvalfvet i dess helhet ha redan i världens begynnelse fängslat de första människornas uppmärksamhet.

Man frågade sig hvad dessa lysande punkter kunde betyda, som finnas upphängda öfver våra hufvuden såsom lika många frågetecken; man förband dem med årstiderna, med åren, hvilka de tycktes styra,